

NORGES HØYESTERETT

Den 25. mars 2010 avsa Høyesterett dom i

2009/1874, sivil sak, anke over dom,

A

Norges Taxiforbund (partshjelper)

(advokat John Christian Elden)

mot

Oslo kommune

(Kommuneadvokaten i Oslo
v/advokat Ida Skirstad Pollen – til prøve)

STEMMEGIVNING :

- (1) Dommer **Bruzelius**: Saken gjelder spørsmål om gyldigheten av vedtak om tilbakekall av drosjeløyve, jf. yrkestransportloven § 29 jf. § 4, jf. yrkestransportforskriften § 4 jf. § 6.
- (2) Saken har sin bakgrunn i den såkalte ”drosjesvindelsaken” i Oslo som ble avdekket i 2003, der en rekke drosjesjåfører knyttet til samme regnskapsfører systematisk unndro omsetning fra regnskap og beskatning. Regnskapsføreren ble i Rt. 2008 side 468 dømt til fengsel i åtte år. I Rt. 2009 side 14 er tatt inn en såkalt pilotsak for utmåling av straff for drosjesjåførene.
- (3) A begynte å kjøre drosje i 1999, og fikk drosjeløyve i juni 2000. Han hadde flere ansatte sjåfører.
- (4) Ved Oslo tingretts tilståelsesdom 31. oktober 2007 ble A dømt for overtredelse av regnskapsloven § 8-5 første ledd første alternativ, jf. § 1-2, jf. regnskapsloven av 1977 kapittel 2 og bokføringsloven § 15 første ledd annet punktum, jf. § 7 første ledd (post I), samt ligningsloven § 12-1 nr. 1 bokstav b (post II), til fengsel i 60 dager. Fullbyrdelsen av straffen ble utsatt i medhold av straffeloven §§ 52–54 med en prøvetid på to år. Post II

gjaldt bruk av falske skiftlapper som førte til at innkjørte inntekter ble oppgitt til 723 000 kroner for lite.

- (5) A ble etter en helhetsvurdering ikke fradømt kjøreseddelen, jf. yrkestransportloven § 37 f annet ledd. Tingretten la vekt på ”virkningene for siktede og hans familie av et rettighetstap og tiden som har gått siden den straffbare handlingen fant sted”.
- (6) A var tidligere blitt ilagt tilleggsskatt med 60 prosent med grunnlag i det samme sakskomplekset. Ettersom tilleggsskatt anses som straff, ble dette forhold tatt i betraktning ved straffutmålingen, jf. straffeloven § 64.
- (7) Da dommen ble rettskraftig, varslet Oslo kommune ved samferdselsetaten A om mulig tilbakekall av drosjeløyvet fordi han som domfelt for ”alvorlig lovovertrødelse” ikke lenger oppfylte kravet i yrkestransportloven om ”god vandel”. Varselet ble fulgt opp med vedtak om tilbakekall, som etter klage ble opprettholdt ved Oslo kommunes klagenemnds vedtak 25. november 2008.
- (8) A tok ut stevning mot kommunen ved Oslo tingrett 27. mars 2009, med påstand om at vedtaket kjennes ugyldig og om erstatning.
- (9) Oslo tingrett avsa 18. september 2009 dom med slik domsslutning:
- ”1. Oslo kommune v/ordføreren frifinnes.
2. A dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale sakens omkostninger til Oslo kommune v/ordføreren med kroner 39.980 – trettinitusennihundreogåtti.”
- (10) Tingretten la til grunn at den kunne prøve om vedtaket er beheftet med feil hva gjelder faktum, rettsanvendelse og saksbehandling, men ikke ”selve subsumsjonen under vage og skjønnsmessige ord og uttrykk i lov eller forskrift”. Ved vurderingen av om en overtrødelse er ”alvorlig”, jf. yrkestransportforskriften § 6, kunne man etter tingrettens vurdering ”ikke legge vekt på om overtrødelsen er forsettlig eller uaktsom”.
- (11) A søkte om tillatelse til å bringe anke over dommen direkte inn for Høyesterett fordi Oslo kommune måtte forventes snarlig å treffe vedtak om tilbakekall av løyve i flere saker i tråd med den uriktige forståelsen av terskelen for tilbakekall som tingretten hadde lagt til grunn. Anken rettet seg bl.a. mot tingrettens rettsanvendelse og mot at kommunen ikke hadde vurdert om løyvet burde trekkes tilbake. Tillatelse til direkte anke ble gitt av Høyesteretts ankeutvalg for så vidt gjelder spørsmålet om ansvarsgrunnlag.
- (12) Forut for ankeforhandlingen har A frafalt anførsler om inhabilitet hos kommunens saksbehandler, usaklig forskjellsbehandling og at tilbakekall vil være i strid med forbudet mot dobbeltfølgning i Den europeiske menneskerettskonvensjon protokoll 7 artikkel 4. Saken står for øvrig i det vesentlige i samme stilling som for tingretten. Det er lagt frem skriftlige erklæringer utferdiget av A og fagkonsulent Thale B. Torkildsen i Oslo kommunes næringsetat.
- (13) Norges Taxiforbund har erklært partshjelp til støtte for A.
- (14) Den ankende part og partshjelperen, A og Norges Taxiforbund, har i korte trekk anført:

- (15) Kommunens vedtak bygger på en uriktig forståelse av kravet om godandel. Ved tilbakekall av et drosjeløyve må man se hen til vedkommendes andel på vedtakstidspunktet. Opplysningene i saken viser at As andel har vært god helt siden det straffbare forholdet opphørte i 2003.
- (16) Tingrettens rettsanvendelse er feil for så vidt gjelder prøvingsrettens omfang. Av rettsikkerhetshensyn må domstolene fullt ut prøve om vilkårene ”god andel” og ”straff for en alvorlig lovovertrødelse”, herunder subsumsjonen, er oppfylt, jf. Rt. 1995 side 1427. Verken lovtekst eller forarbeider tilsier at prøvingsadgangen skulle være begrenset.
- (17) Ved prøvingen av om en handling med rette er rubrisert som en ”alvorlig lovovertrødelse”, skal det foretas en bred vurdering, hvor man må ta i betrøktning de objektive og subjektive straffbarhetsvilkårene, men også andre forhold, som for eksempel hvor lang tid som har gått siden det straffbare forholdet opphørte og etterfølgende omstendigheter. Etter en slik samlet vurdering kan ikke de forholdene A er dømt for, anses som ”alvorlig” overtrødelse.
- (18) Kommunen har ikke utøvd noe hensiktsmessighetsskjønn i saken. Prinsipalt anføres dette som en del av kommunens uriktige rettsanvendelse. Subsidiært gjøres gjeldende at det ikke har vært foretatt noe skjønn i saken.
- (19) Vedtaket er under enhver omstendighet grovt urimelig.
- (20) Det foreligger årsakssammenheng mellom det ugyldige vedtaket og det inntektstap A er påført. Kommunen har ikke vært i unnskyldelig rettsvillfarelse.
- (21) A og Norges Taxiforbund har nedlagt slik påstand:
- ”1. Oslo kommunes klagenemnds vedtak av 25.11.2008 i sak 421 om tilbakekall av drosjeløyve 0303 3598 kjennes ugyldig.**
 - 2. Oslo kommune er erstatningsansvarlig for det tap A har lidt som følge av tilbakekallet.**
 - 3. A tilkjennes sakens omkostninger for tingretten.**
 - 4. A/det offentlige og Norges Taxiforbund tilkjennes sakens omkostninger for Høyesterett.”**
- (22) Ankemotparten, *Oslo kommune*, har i korte trekk anført:
- (23) Tingrettens dom er riktig. Vilcårene for tilbakekall av drosjeløyvet er oppfylt. Det foreligger utvilsomt en ”alvorlig lovovertrødelse”. Ved den rettslige prøvingen av vedtaket skal domstolene utelukkende vurdere hvor grov den straffbare handlingen objektivt sett er i relasjon til det å drive drosjevirkksomhet. Graden av skyld er uten interesse for denne vurderingen, men kan trekkes inn i en skjønnsmessig vurdering av om løyvet bør kalles tilbake.
- (24) Dersom løyvemyndigheten skulle ha foretatt en slik mer omfattende vurdering som ankende part anfører, gjøres subsidiært gjeldende at subsumsjonen er omfattet av det frie

forvaltningsskjønnet, og derved unntatt fra domstolenes prøvelsesrett, med mindre det foreligger myndighetsmisbruk.

- (25) Spørsmålet om det skal finne sted et tilbakekall, hører under forvaltningens frie skjønn. Men det er lite rom for skjønn når handlingen først er subsumert som ”alvorlig lovovertrødelse”. Sammenhengen mellom klagenemndas vedtak, innstillingen fra byrådsavdelingen for næring og idrett og det opprinnelige vedtaket, viser at det ble foretatt et skjønn. Resultatet i saken er ikke grovt urimelig.
- (26) Kjennes vedtaket ugyldig, er kommunen ikke erstatningsansvarlig fordi det foreligger unnskyldeleg rettsvillfarelse.
- (27) Oslo kommune har nedlagt slik påstand:
- ”1. Anken forkastes.
2. A og Norges Taxiforbund betaler en for begge, begge for en Oslo kommunes sakskostnader for Høyesterett.”
- (28) *Mitt syn på saken:*
- (29) Saken gjelder gyldigheten av Oslo kommunes klagenemnds vedtak 25. november 2008 om tilbakekall av As drosjeløyve. Vedtaket ble truffet med hjemmel i yrkestransportloven § 29 første ledd, som lyder:
- ”Løyvestyresmakta kan kalle tilbake løyve når løyvehavaren ikkje fyller dei krava som er sette i forskrifter og vilkår, ...”
- (30) Når den som har et løyve ikke lenger fyller de kravene som er fastsatt i forskrifter og vilkår, kan løyvet kalles tilbake. Det må således først konstateres at vilkårene ikke lenger er oppfylt, deretter *kan* løyvet kalles tilbake.
- (31) Lovens § 4 annet ledd bokstav a oppstiller som et absolutt vilkår for tildeling av løyve for persontransport med motorvogn at vedkommende har ”god vandel”. Etter § 26 kan det kreves politiattest både ved søknad om løyve og ”etter at løyve er gitt etter ein tidsperiode som vert nærare fastsett av departementet”.
- (32) Departementet er gitt hjemmel til å fastsette forskrifter ”om kvar enkelt løyveordning og utfyllande forskrifter til gjennomføring av lova”, jf. § 35. Slike forskrifter er fastsatt i yrkestransportforskriften 26. mars 2003 nr. 401. Forskriften § 4 bokstav a gjentar kravet om ”god vandel”. Dette vilkåret utdypes i § 6 – ”Vandel” – slik:
- ”Søknad om løyve skal vedlegges politiattest, jf. § 10. Poliattesten skal ikke være eldre enn tre måneder og den skal makuleres etter at klagefristen på løyvetildelingen har gått ut.
- Kravet til vandel anses ikke for å være oppfylt dersom søkeren**
- a) ...
- b) er ilagt straff for en alvorlig lovovertrødelse, herunder på det handelsmessige område, eller
- c) ...

Politiattest skal forelegges løyvemyndigheten på nytt hvert 5 år, jf. yrkestransportlova § 26 og § 29.”

- (33) Kravet om ”god vandel” er således her presisert til blant annet å innebære at man ikke må være ”ilagt straff for en alvorlig lovovertrødelse”. Loven og forskriften bygger på at kontroll med vandelsvilkåret skal skje hvert femte år på grunnlag av den politiattesten som løyvehaveren plikter å forelegge løyvemyndigheten.
- (34) En søker vil ikke bli tildelt drosjeløyve når politiattesten viser at vedkommende har begått en ”alvorlig lovovertrødelse”. Men når vedkommende allerede er tildelt løyve, må løyvemyndigheten vurdere tilbakekall av løyvet dersom myndigheten blir kjent med at løyvehaver har begått noe som den mener kan subsumeres som ”alvorlig lovovertrødelse”. Dette gjelder hva enten myndigheten, som her, får tilsendt en straffedom, eller i forbindelse med den femårige gjennomgåelsen av politiattester.
- (35) Disse bestemmelsene i yrkestransportloven og forskriften gjennomfører i norsk rett Rådsdirektiv 96/26/EF og Rådsdirektiv 98/76/EF, som begge er en del av EØS-avtalen. Direktivene gjelder ikke direkte drosjeløyver, men lovgiver har valgt å innføre de samme vilkårene for alle løyvetyper i yrkestransportloven. I direktivet fra 1996 stilles blant annet opp krav om ”hæderlighet”, og i artikkel 3 nr. 2 annet ledd bokstav a heter det at dette vilkåret ikke er eller ikke lengre er, oppfylt når vedkommende ”er blevet dømt for alvorlige straffbare handlinger, herunder for lovovertrødelse på det handelsmessige område”. Direktivet fra 1998 – som er et endringsdirektiv – tilføyde som ny bestemmelse i 1996-direktivet artikkel 6 første ledd, en forpliktelse for medlemsstaten til regelmessig, og minst hvert femte år, å sikre at kravene til blant annet god vandel fremdeles er oppfylt.
- (36) Kravet om politiattest for tildeling av drosjeløyve var nytt i yrkestransportloven. Tidligere ble det bare krevd kjøreseddel, jf. yrkestransportloven § 37 a. Selv om også kjøreseddel forutsetter en vandelsvurdering, uttalte departementet i Ot.prp. nr. 74 (2001–2002) på side 30 at ”[i]nnføring av politiattest for å kunne få drosjeløyve kan ha sjølvstendig betydning for lovbrøt m.a. av økonomisk karakter som i dag ikkje er til hinder for at kjøresetel vert gitt”.
- (37) Jeg går så over til å se på kravet til god vandel, slik dette blant annet er presisert i vilkåret om at vedkommende ikke må være ilagt straff for ”alvorlig lovovertrødelse”. Spørsmålet om i hvilken grad betydningen av lovbruddets art skal trekkes inn ved vurderingen av om et forhold er alvorlig, går jeg ikke inn på. Denne saken gjelder overtrødelse av direkte betydning for løyveordningen.
- (38) Uttrykket ”alvorlig lovovertrødelse” viser etter mitt syn at det ikke bare er den objektive strafferettslige rubriseringen av forholdet og forholdets konkrete grovhet som skal vurderes, men også graden av skyld. Det er ikke noe i forarbeidene som tilsier at ikke skyldspørsmålet skal ha betydning for subsumsjonen. På den annen side er det ikke støtte i ordlyden eller forarbeidene for å trekke inn andre momenter ved subsumsjonen, slik den ankende part har gjort gjeldende. Hensett til ordningen med vandelsvurdering hvert femte år, kan jeg heller ikke se at tidspunktet for vedtak om tilbakekall har betydning for rubriseringen av straffbare forhold som løyvemyndigheten får kjennskap til.
- (39) Jeg kan ikke se at det er tvilsomt at domstolenes prøvingsadgang i saker om tilbakekall av løyver etter § 29 første ledd, også omfatter forvaltningens subsumsjon, jf. Rt. 1995 side 1427 og Rt. 2007 side 1573 avsnitt 52. Bestemmelsen i forskriften § 6 annet ledd

bokstav b, jf. lovens § 29, angir ikke et utpreget skjønnsmessig vurderingstema, og er heller ikke av utpreget faglig karakter. Tvert imot gjelder det et kriterium som ligger vel til rette for prøving ved domstolene.

- (40) Etter yrkestransportloven § 29 første ledd "kan" løyvemyndigheten kalle løyve tilbake når løyvehaveren ikke lenger fyller vilkårene for å bli tildelt løyve. I dette ligger at det kan foretas et forvaltnings- eller hensiktsmessighetsskjønn. Hensett til at vedtaket gjelder tilbakekall av et gode, tilsier rettssikkerhetshensyn at det skjer en slik vurdering før vedtak blir truffet. For dette taler også den omstendighet at uttrykket "alvorlig" lovovertrjedelse må antas å omfatte straffbare handlinger av ulik karakter og relevans. Dette tilsier at det skal skje en hensiktsmessighetsvurdering før det treffes vedtak om tilbakekall av løyve. Jeg er således ikke enig i kommunens anførsel om at det bare er et svært begrenset rom for et slikt skjønn når lovovertrjedelse først er rubrisert som "alvorlig".
- (41) Selve skjønnnet vil imidlertid ikke være undergitt domstolskontroll, men domstolene kan prøve saksbehandlingen, herunder om det er foretatt et skjønn, og om dette i tilfelle er sterkt urimelig.
- (42) Jeg behandler så om A er dømt for en "alvorlig lovovertrjedelse". Strafferammen for overtrjedelse av regnskapsloven § 8-5 første ledd første punktum er bøter eller fengsel inntil tre år (siktelsens post I), og for overtrjedelse av ligningsloven § 12-1 bøter eller fengsel inntil to år (siktelsens post II). De straffbare forholdene hadde pågått over et visst tidsrom og var del av et organisert opplegg, se her den nærmere redegjørelsen i Rt. 2008 side 468 og Rt. 2009 side 14. Begge postene gjaldt beløp av en viss størrelse.
- (43) Hadde det dreid seg om domfellelse for forsettlig handlinger, er jeg ikke i tvil om at lovbruddene med rette er subsumert som "alvorlig lovovertrjedelse". Men subsumsjonen må vurderes i lys av at tingretten har lagt til grunn at A bare utviste uaktsomhet. Jeg er likevel kommet til at rubriseringen her er riktig, og viser særlig til at det av grunnlaget for overtrjedelsen av ligningsloven fremgår at A – som er domfelt i samsvar med siktelsen – "ved grov uaktsomhet medvirket ... til at hans regnskapsfører, ..., utferdiget falske skiftlapper for 2002 for hans løyve nr A 1598 og A 2398, hvor det ble oppgitt ca kr 723.000 lavere innkjørte inntekter enn de reelle og som han burde forstå var egnet som legitimasjon for å oppnå skatte og/eller avgiftsmessige fordeler". Dette er et så markert avvik fra alminnelig aktsom handlemåte at det med rette er subsumert som "alvorlig lovovertrjedelse". A var selvstendig næringsdrivende og hadde som sådan ansvar for at regnskaps- og skatteregler ble etterlevd, selv om han benyttet seg av regnskapsfører. Ved sin handlemåte medvirket han dessuten til at hans sjåfører kunne oppgi for lave inntekter til beskatning. Overtrjedelsen av ligningsloven er objektivt sett alvorlig, og i kjernen av de forhold som har betydning for driften av et drosjeløyve.
- (44) Jeg er således enig i at A ikke lenger fylte kravet til god vandel. Hans løyve kunne da kalles tilbake, men som nevnt følger det av yrkestransportloven § 29 første ledd at det i tillegg til å fastslå at vilkåret for tilbakekall er oppfylt, skal foretas en vurdering av om dette bør skje.
- (45) Domstolene kan i utgangspunktet ikke prøve selve skjønnnet, men det vil være en saksbehandlingsfeil om løyvemyndigheten ikke har foretatt et slikt skjønn, og dette kan domstolen prøve.

- (46) Det er lite i klagenemndas vedtak som viser at den foretok et skjønn. I vedtaket vises det til bestemmelsen i § 29 som hjemler tilbakekall, deretter heter det:

”lovbruddet klager er dømt for, var alvorlig og tilstrekkelig relevant i forhold til spørsmålet om klager skal få beholde drosjeløyve. Nemnda anser at lovbruddets karakter tilsier at klager ikke lenger oppfyller kravet til god vandel i yrkestransportforskriften § 4, jf. yrkestransportforskriften § 6, 2. ledd, bokstav a.”

- (47) I de påfølgende to avsnittene vises til at klager fortsatt har kjøreseddel, og at tilbakekalling ikke er en dobbeltforfølgning. Det fremstår som uklart om det i vedtaket siktes til de aktuelle typer av lovbrudd generelt sett, eller om det – slik loven krever – siktes til de konkrete lovbrudd A er domfelt for. Uansett er det lite som tyder på at andre forhold, som As subjektive skyld og etterfølgende omstendigheter, er tatt i betraktning.
- (48) Ved vurderingen av klageavgjørelsen er det relevant også å se hen til det opprinnelige vedtaket og innstillingen i klagesaken. Det varsel som ble sendt før vedtak ble truffet, inneholder ikke noe av betydning. I kommentarene til varselet anførte A blant annet at det i den konkrete helhetsvurderingen var nødvendig å ta tidsforløpet og hans etterfølgende vandel i betraktning, samt at vedtaket ville være unødig tyngende pga. hans familiesituasjon. I samferdselsetatens vedtak om tilbakekall av løyvet er anførselen vedrørende familiesituasjonen kommentert med en henvisning til at A fremdeles har kjøreseddel. Det vises så til hjemmelen for tilbakekall av løyve, hvorefter samferdselsetaten uttaler: ”Da A ikke lenger fyller kravet til vandel etter yrkestransportforskriften § 6 b), fordi han er ilagt straff for en alvorlig lovovertrødelse, som er relevant i forhold til å inneha løyve, kalles hans drosjeløyve tilbake”. Det er lite her som viser at det er foretatt en vurdering av om løyvet bør kalles tilbake.
- (49) Heller ikke i innstillingen i klagesaken fra byrådsavdelingen for næring og idrett er det, slik jeg ser det, noe som tyder på at det er foretatt et skjønn. På side 5 heter det at man

”vurderer at lovovertrødelsen er relevant selv om den ligger ca. 6 år tilbake i tid. Det vises til at det verken i yrkestransportloven eller yrkestransportforskriften er gitt anvisning på at forhold som ligger tilbake i tid ikke skal tas hensyn til. Det vises i den anledning til at utgangspunktet for vandelsvurderingen er en politiattest. Byrådsavdelingen vurderer at de forhold som fremkommer av denne attesten i utgangspunktet er relevant for vandelsvurderingen. ...”

- (50) Det jeg her har gjennomgått, viser etter mitt syn at det ikke ble foretatt en vurdering av om løyvet bør tilbakekalles, slik § 29 første ledd forutsetter. Tilbakekall av løyvet synes å ha vært en automatisk konsekvens av at den ankende part var straffet for en ”alvorlig” lovovertrødelse. Dette kan ha hatt betydning for utfallet av saken, og jeg er derfor kommet til at vedtaket må kjennes ugyldig.
- (51) A har nedlagt påstand om at kommunen skal kjennes erstatningsansvarlig for hans tap. Hensett til at jeg er kommet til at vedtaket må kjennes ugyldig fordi kommunen ikke har foretatt det lovpålagte skjønnet, og til at saken da forutsetningsvis vil bli behandlet på nytt av kommunen, er det et spørsmål om det foreligger tilstrekkelig årsakssammenheng mellom tapet og ugyldighetsgrunnen. Jeg har derfor ikke funnet grunn til å ta dette punktet i påstanden til følge da det gjenstår å se om løyvet blir kalt tilbake etter en eventuell fornyet behandling av saken. Men dersom det ikke skjer, kan jeg vanskelig se at

kommunen vil kunne fritas for et eventuelt erstatningsansvar på grunn av unnskyldelig rettsvillfarelse.

- (52) Den ankende part har fått medhold i det vesentlige, og bør tilkjennes saks kostnader for så vel tingretten som Høyesterett, jf. tvisteloven § 20-2 annet ledd. Kravet for tingretten er kr 64 800 kroner i salær med tillegg av merverdiavgift og rettsgebyr, til sammen 85 300 kroner. For Høyesterett er A innvilget fri sakførsel slik at beløpet som tilkjennes ham, skal tilkjennes det offentlige. Saks kostnadskravet for Høyesterett er 106 859 kroner, hvorav 86 219 kroner utgjør salær. Partshjelperen har påstått seg tilkjent 5 250 kroner.
- (53) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Oslo kommunes klagenemnds vedtak om tilbakekalling av drosjeløyve er ugyldig.
2. I saks kostnader for tingretten betaler Oslo kommune til A 85 300 – åttifemtusentrehundre – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.
3. I saks kostnader for Høyesterett betaler Oslo kommune til det offentlige 106 859 – etthundreogsekstusenåttehundreogfemtini – kroner og til Norges Taxiforbund 5 250 – femtusentohundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

- (54) Dommer **Øie:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (55) Dommer **Matheson:** Likeså.
- (56) Dommer **Møse:** Likeså.
- (57) Dommer **Gjølstad:** Likeså.

(58) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Oslo kommunes klagenemnds vedtak om tilbakekalling av drosjeløyve er ugyldig.
2. I sakskostnader for tingretten betaler Oslo kommune til A 85 300 – åttifemtusentrehundre – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.
3. I sakskostnader for Høyesterett betaler Oslo kommune til det offentlige 106 859 – etthundreogsekstusenåttehundreogfemtini – kroner og til Norges Taxiforbund 5 250 – femtusentohundreogfemti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: